

**Щодо практики застосування
Україною додаткового протоколу
1997 року до Конвенції
про передачу засуджених осіб
1983 року**

01.11.2003 року для України набув чинності Додатковий протокол 1997 року до Конвенції про передачу засуджених осіб 1983 року, який був розроблений з метою забезпечення передачі виконання вироку у випадках, що не підпадають під дію Конвенції про передачу засуджених осіб 1983 року, а саме:

– коли особа, відносно якої винесено вирок, уникає відбування покарання у вигляді позбавлення волі, оскільки втекла в Державу свого громадянства (стаття 2 Протоколу);

– коли до засудженої особи судом застосовано покарання у вигляді позбавлення волі разом з висланням чи депортацією (стаття 3 Протоколу).

Тобто, якщо відповідно до Конвенції 1983 року отримання згоди засудженого на передачу в країну його громадянства є обов'язковим, то Додатковий протокол до Конвенції визначає випадки, коли згода такої особи на передачу не вимагається.

На підставі Додаткового протоколу 1997 року до Конвенції про передачу засуджених осіб 1983 року протягом 2003-2013 р.р. Міністерством юстиції України розглянуто 81 запит, з яких 9 – у 2013 році (загальна кількість розглянутих Міністерством юстиції України запитів про передачу засуджених осіб у країну їх громадянства протягом 9 місяців 2013 року – 102).

Практика застосування свідчить, що найбільша кількість запитів іноземних держав, складених на підставі Додаткового протоколу 1997 року до Конвенції про передачу засуджених осіб 1983 року, надходить до Міністерства юстиції України з Російської Федерації, Республіки Молдова, Чеської Республіки, Республіки Польща та Угорської Республіки.